

[C. J. F. Sven.]

ud paa, at det er Synd for de paagældende, og at det efter den nuværende Ordning mange Gange er et rent Tilfælde, om en Hjælp faar Fattighjælps Virkning eller ikke. Rent og skært agitationsmæssigt fremhæver man der ogsaa Tilfælde, som kan kaste det grelleste mulige Lys i saa Henseende. F. Eks. undser man sig ikke for i Bemærkningerne til Forsorgslovsforslaget at nævne, at en Mand nu, blot ved at faa Hjælp til Medicin, kan komme ind under Reglerne for egentlig Fattighjælp. Naar jeg siger: undser, skyldes det dels, at man ganske lader uomtalt, at hvor en Mand er blevet øjeblikkelig trængende til Hjælp til Medicin, vil jo normalt Hjelpekassen træde til, saaledes at det offentlige Bidrag til ham ikke faar Fattighjælps Virkninger, dels at hvor denne omtalte Hjælp til Medicins Anskaffelse virkelig maatte medføre Fattighjælps Virkninger, har Manden allerede i Forvejen været saa langt ude i at oppebære Understøttelse fra det offentlige Side, at den Medicinhjælp, der er Tale om, kun er den Draabe, der faar Bægeret til at flyde over, eller man kan sige, at den paagældende i lang Tid har bevæget sig saa tæt ved Grænsen, at det kun har været et Spørgsmaal om Tid, naar han vilde komme ind under den egentlige Fattighjælp. Men selvfølgelig, serveret med skarpe Ingredienser, tager det sig grelt ud, navnlig naar det fremstilles uden de nødvendige Korrektiver. Jeg forstaaer derfor, at den højtærede Socialminister rent agitationsmæssigt benytter sig af det, og jeg skal saamænd ikke bebrejde ham det, men kun gøre gældende, at naar der benyttes den Slags quasi-Argumenter, udsætter man sig for, at den øvrige Argumentation ikke tillægges fuldt afgørende Betydning.

Det er en yndet Sport at fremstille de borgerlige Partier som havende det Ønske at føre saa mange Mennesker som muligt ind under den egentlige Fattighjælp for derved at berøve disse Mennesker Valgretten og andre borgerlige Goder. Denne Fremstilling er bundfalsk. Jeg tør roligt hævde, at ingen indenfor mit Parti ønsker Folk under Fattigvæsenet og undergivet den særlige Fattighjælps Virkning. Naar vi mener, der bør være en

Grænse, er det virkelig ikke dikteret af nogen som helst haardhjertet Betragtning eller Mangel paa Medfølelse overfor de ulykkelige Individuer, som ikke formaar at klare sig selv, men maa leve af det offentlige Understøttelse. Vor Betragtning er derimod denne, som et normalt Menneske, der ikke er fuldstændig forblindet af socialdemokratisk Fraseologi, maa kunne forstaa, selv om han ikke deler Betragtningen, at et sundt Samfund maa kræve, at den enkelte Borger sørger for sig selv og sine. Hvor særlige Forhold, Sygdom, Invaliditet, Alder eller andre Grunde medfører, at den enkelte ikke formaar det, bør Samfundet træde til, uden at det har særlige Retsvirkninger, men hvor disse ganske særlige Grunde ikke foreligger, bør Hjælpen have visse retlige Følger for det paagældende Individ, selvfølgelig ikke for at straffe ham, men for det første for at give ham de stærkeste mulige Impulser til at opfylde enhver Borgers Hovedpligt: at klare sig selv, og for det andet for at vise, at der dog er en Forskel paa de Borgere, der opfylder deres Forpligtelser, og de Borgere, der ikke gør det. Man vilde ellers ogsaa komme ind i et logisk urimeligt Forhold. Mange kan kun ved de største Ofre holde sig fri for offentlig Forsorg, men de sætter en Ære i at kunne klare sig selv, og denne i Virkeligheden beundringsværdige Følelse kendes jo heldigvis indenfor alle Samfundsklasser, og jeg tør maaske endda sige, ikke mindst indenfor Arbejderklassen. Men naar det er Tilfældet, vilde det være et skrigende Misforhold at lade de Folk, som der gentagende gennem Hjælp med Ikke-Fattighjælps Virkning er givet meget betydelige Chancer for at klare sig, men som alligevel synker hen i at lade sig underholde af Samfundet, nyde de samme almindelige borgerlige Goder som de Folk, der har holdt sig fri for Hjælp. Man siger, at Dyden har sin Belønning i sig selv. Det er jo imidlertid kun en Frase. Samfundsmæssig set er det af Betydning, at der sættes et Skel, der kan virke i folkeopdragende Retning. Og hertil kommer, at den højtærede Socialminister heller ikke vil ophæve enhver Virkning af egentlig Fattighjælp. Han bevarer i visse Tilfælde de særlige Virkninger og er altsaa selv med til at anerkende, at en Grænse maa drages.